

מסכת תמיד

פרק ה

א. אמר לךם הממָה, ברכו ברכה אחת, והן ברכו. קראו עשרה פזכרים, שמע, וקיה אם שמע, ויאמר. ברכו את העם שלוש ברכות, אמת ויציב, ועבודה, וברכת כהנים. ובשבט מוסיפין ברכה אחת למשמר היוצא:

ב. אמר לךם, חדשים לחתרת באו והפיסו. הפיסו, זכה מי שזכה. חדשים עם ישנים באו והפיסו, מי מעלה אברים מן הכבש למאבה. רבי אליעזר בן יעקב אומר, המעלת אברים לכבש הוא מעלה אותו על גבי המזבח:

ג. מסרום לחזנים, היו מפשיטין אותם את בגדיים, ולא היו מביחין עליהם אלא מכנסים בלבד. וחלונות היו שם, וכתווב עליהם פשמישי הכלים:

ד. מי שזכה בחתרת, היה נוטל את הכה. והכף דומה לתרקוב גדול של זהב, מפוזיק שלשת קבים, והבזה היה בתוכו, מלא וגדווש

קטרת. וככפי היה לו, וכמינו מטוּטָלַת היה עליו מלמעלו:

ה. מי שזכה במתנה, נטל מחתת הכסף, ועלה בראש המזבח, ונפנה את המלחים הילך והילך וחתה. ירד וערן לתוכה של זבב. נתפזר ממנה קרב גחלים, וזהה מכברון לאטה. ובשבת היה כופה עליו פסנתר. ופסנתר קינה כליה גדול מחותמת למחה, וষתי שרשות היו בה, אחת שהוא מושך בה ויורד, ואחת שהוא אוחז בה מלמעלו בשבייל שלא תתגאל. ושלשה דברים היה המשמשת, כופין אותה על גב גחלים ועל השער בשבת, ומורידין בה את הדרון מעל גבי המזבח:

ו. הגיעו בין האלים ולמזבח, נטל אחד את המגרפה וזורקה בין האלים ולמזבח. אין אדם שומע קול חברו בירושלים מקהל המגרפה. ושלשה דברים היה המשמשת, כהן שושא שומע את קולו, יודע שאליו הפגנים ננסים להשתחוות, והוא רץ ובא. וכן לוי שהוא שומע את קולו, יודע שאליו הלוים ננסים לדבר בשיר, והוא רץ ובא. וראש המזבח היה מעמיד היה הטמאים בשער המזבח: